

EVIGT LIV ER AT KENDE GUD OG HANS SØN JESUS KRISTUS

NUMMER 14 | 15. JULI 1922 | 71. AARGANG

MENNESKET ER ET EVIGT VÆSEN.

Skulde ikke et Folk søge til sin Gud for de Levende at høre fra de Døde. (Esaj 8: 19). Dette er et Spørgsmaal af Profeten.

Vi hører meget i vore Dage om Syner, Henrykkelser, Clairvoyancer og Aandebanken, hvorved der siges, at Aandeverdenen har fundet Midler til at sætte sig i Forbindelse med Mennesker i denne Verden. Der er et Ordsprog, som siger, at »de Døde« fortæller ingen Historier. Dersom ikke dette staar i Biblen, saa findes det ét Sted, og hvis det er sandt, saa er det ligesaa sandt, som om det stod i Biblen.

Paa den Tid, Kristus levede, troede Saducæerne ikke der var noget saadant som Engle eller Aander, ej heller at der var noget Liv efter Døden, men de troede, at naar Mennesket dør, saa vil det aandelige saavel som det materielle opløses og gaa tilbage til de Elementer, hvorfra de udsprang, og dette er Enden paa al Bevidsthed.

Som et Bevis for, at vore afdøde Fædre lever, gjorde Kristus Saducæerne opmærksom paa, at ifølge Skrifterne erklærede Gud sig selv at være Abrahams, Isaks og Jakobs Gud og

sagde: »Gud er ikke de Dodes, men de Levendes Gud.« Paa denne Maade tilkendegav Jesus Kristus, at Abraham, Isak og Jakob ikke var døde, men levende og i fuld Bevidsthed om deres Forhold og Ansvar til Gud i den Verden, hvor de befandt sig, og aldrig dode i den Forstand, som Saducæerne troede og lærte.

Dersom vore Fædre er virkelig døde, saaledes som Saducæerne lærte, og som mange af Nutidens Mennesker tror og lærer, da er det ligefrem taabeligt at tale om de Døde, thi da er det en Umulighed at faa nogen som helst Forbindelse med dem.

Da Kristus diskuterede dette Spørgsmaal med Saducæerne, anvendte han den ældre og nyere Filosofi, baseret paa den sande Teologis Grundvold, og fremholdt paa en tydelig Maade den Tanke, at et aandeligt Væsen kan aldrig do.

Det naturlige Legeme, beboet af en Aand, vender tilbage til de Elementer, hvoraf det var organiseret af den aandelige Kraft — det indre Jeg, som et Redskab til at udføre de nodvendige Funktioner henhørende til denne Verden, men Aanden, den guddommelige Gnist, kan ikke do. Den vil fortsætte sin Virksomhed med at tænke, forske, filosofere, diskutere for at gore sig bekendt med alle Forhold i den nye Verden, og gaa fra den ene Grad af Fuldkommenhed til den anden.

Nogen vil maaske sporge: »Hvad er nu egentlig Aanden, hvad er den dannet af?« Den er dannet af det Element, som vi kalder Aand, og er ligesaa meget et Element, der har en materiel Tilværelse, som Jord, Luft og Elektricitet, men den er lutret og forfinet, saa at den ikke kan foles af vore grovere Sanser. Den er usynlig for os, uden at vi er oplivede af den samme Kraft, ligesom Elektricitet og alt andet i Æterens ubegrænsede Ocean, der ikke kan ses, men er kendte formedelst deres Virkninger.

Dersom en Metaltraad blev udstrakt i lige Linje med Ækvator i en Cirkel af 25.000 engelske Miles Udstrækning, saa kunde man sende et Budskab fra den ene Ende til den

anden i meget kortere Tid end et Sekund, formedelst Elektricitetens Kraft.

Alt dette kalder man fænomenalt, men det er kun en Begyndelse til de uendelige Muligheder, som Evigheden har i sit Skod for Mennesket.

Det er kun et Spørgsmaal om Tid, naar vi kan tale til hinanden uden Traadforbindelse fra den ene Side af Jorden til den anden, ja indtil vi kan samtale med andre Verdeners Beboere, dog med den Forudsætning, at man forst lærer hinandens Sprog og staar paa de samme Udviklings Omraader vedrorende en saadan Forbindelse.

Det er Aanden, som er det virkelige Fornuftvæsen, der horer, ser, foler, tænker, filosoferer, fatter og tilkendegiver sine Tankeslutninger i Tale og Skrift, og dens Dygtighed manifesteres i Forhold til de fysiske Organers Fuldkommenhed, som den bor i.

Hvad vi kalder Dod, er at den personlige Aand forlader Legemet og gaar ind i et andet Livsforhold, som kaldes Aandernes Verden, hvor der er to Hovedafdelinger: Paradiset og Forvaringsstedet (Fængslet). Luc. 16: 22.—23. Alma 40. Kap. De Retfærdige gaar til Paradiset, og de Uretfærdige gaar til deres Fængsel for at sone for deres Synder — de maa alle gaa gennem Skærsilden. Men sporger Een: »Er der ikke mere end to Afdelinger i Aandernes Verden?« Jo, der er uden Tvivl mange Afdelinger indenfor de to Hovedafdelinger, der passer til alle Aanders Udvikling og Værdighed.

Apostlen Peter siger, at Kristus led Doden efter Kodet, men blev levendegjort efter Aanden, i hvilken han og gik bort og prædikede for Aanderne, som var i Forvaring, som fordum var genstridige, da Guds Langmodighed ventede i Noahs Dage. 1. Peter 3., 18., 20.

Hvor mange Steder Kristus besogte i Aandernes Verden, kan vi ikke sige, men han besogte ikke alene de Genstridiges Forvaringssted, men Paradiset, thi han sagde til Roveren: »I Dag skal Du være med mig i Paradiset.« Luc. 23: 39.

Paa den tredje Dags Morgen forlader han Aandernes Verden og optager sit Legeme, og som en levende Sjæl — Aand og Legeme — gaar han ud af Graven, efter at Herrens Engel havde væltet Stenen fra Indgangen. Math. 28: 2.

Der er mange religiøse Prædikanter, som indbilder Menneskene, fordi Røveren paa Korset fik Løfte om at være med Kristus i Paradis, at han altid skulde være i hans Selskab; thi de mener, at Paradiset og den Verden, som Gud beboer, er det samme Sted, men det er ingenlunde Tilfældet; thi Jesus sagde til Maria efter sin Opstandelse: »Rør ikke ved mig, thi jeg er ikke endnu opfaren til min Fader, men gak til mine Brødre og sig dem, jeg farer op til min Fader og Eders Fader, og til min Gud og Eders Gud.« Joh. 20: 17. Saaledes havde Kristus ikke været hos sin Fader, medens hans Legeme laa i Graven, men i Aandernes Verden. Han sagde: »Sig til mine Brødre, at jeg gaar til min Fader.« Dette Budskab, som Maria bragte til Disciplene, blev næppe modtaget med fuld Tillid, thi de forstod endnu ikke Frelserens Mission.

Om Aftenen den samme Dag, da Disciplene var forsamlede indenfor lukte Døre, kom Jesus og stod midt iblandt dem og sagde: »Fred være med Eder«, og saa viste han dem sine Hænder og sin Side. Joh. 20: 19.—22.

I 40 Dage efter Opstandelsen opholdt han sig i sit Fødeland, og ved flere Lejligheder viste han sig for sine Disciple og underviste dem i Evangeliet, og tilsidst tog han dem med sig op paa Oljebjerget, hvor han gav dem sin sidste Velsignelse, og saa foer han op til sin Fader — ikke til Aandernes Verden, men til Himlen, Faderens Bolig; medens Røveren og andre maatte forblive i Dødsriget.

Man undres over, at Kristus som et aandeligt og fysisk Væsen kunde trodse alle Gravitationens Kræfter og med Tankens Flugt vende tilbage til sin Fader. Jesus Kristus er ikke den eneste Person, som er opfaren til det Høje: Enok og Elias blev optagen til det Høje uden at smage Døden, og man kan fristes til at tro, at noget lignende fandt Sted med Moses, thi ingen

har fundet hans Grav. Denne Tanke bekræftes i Beretningen om Kristi Forklarelse paa Bjerget, thi da kom Moses og Elias til Stede og talede med ham om hans Udgang, som han skulde fuldende i Jerusalem. Luc. 9: 28.—31.

Der er ogsaa god Grund til at tro, at Apostlen Johannes heller ikke smagte Doden, thi det var en almindelig Mening blandt de forste Kristne, at denne Discipel ikke skulde do, begrundet paa det Svar, som Frelseren gav Petrus paa Sporgsmaalet: »Herre, men hvad skal denne?« Jesus svarede ham: »Dersom jeg vil, at han skal blive, indtil jeg kommer, hvad angaar det Dig? Folg Du mig.« Derfor kom dette Sagn ud blandt Brodrene. Denne Discipel dor ikke. Joh. 21: 20.—23.

Forovrigt har vi en Mangfoldighed af Beretninger i det gamle og nye Testamente om Englebesog som et Bevis for, at Englene, Guds Sendebud, uden nogen som helst Forhindring, hvad Tiltrækningskraften angaar, kan forlade deres Boliger i den Verden, hvor de lever, og besoge denne Jord, hvorpaa vi bor, og give os Meddelelser fra vor himmelske Fader, uagtet at de alle har materielle Legemer ligesom Gud selv.

Saaledes er det klart at forstaa, at der ikke er nogen Hindring for helliggjorte Væsener, at de med Tankens Hastighed kan besoge Guds utallige Verdener i det ubegrænsede Rum til hvilken som helst Tid, det er nodvendigt. Som en Begyndelse til denne Fuldkommenhed vil der blive en Radio-Forbindelse mellem denne Verden og andre Verdeners Beboere, naar Meddelelses-Midlerne bliver indbyrdes aabenbarede. Som en Illustration behover vi kun at minde Læseren om, at Johannes den Dober horte Gud den Almægtiges Stemme og tydelige Ord, der blev udtalt i hans himmelske Bolig langt udenfor Grænsen af vort Solsystem, om hvis Afstand vi ikke kan danne os noget Begreb, og ligeledes hortes Guds Stemme af Peter, Jakob og Johannes paa Forklarelsens Bjerg, saaledes: »Denne er min Son den Elskelige, i hvilken jeg haver Behagelighed, horer ham.« Math. 17: 5.

Saadanne Meddelelser sætter Universets Beboere i et til-

nærmelsesvist fortroligt Forhold til hinanden, men for tilfulde at kende hinanden, er det nodvendigt at gore et personligt Bekendtskab, hvilket ene kan gores, naar man kommer til den Grad af Fuldkommenhed som Himmelens Engle, som allerede er illustreret.

Som et Resumé af det hele kan man sige, at alt, hvad Gud har meddelt til sine Born her paa Jorden, bevidner Sandheden af den Tanke, at Mennesket er et evigt Væsen, at der ikke er nogen Ende paa dets Udvikling, at det kan som et opstandent herliggjort Væsen bevæge sig frit med Tankens Hastighed i Rummet uden nogen som helst Forhindring.

Hvor herligt skal det blive her,
naar vi en Gang fuld Kundskab faa
om Univers og Stjernehær,
om Solen og den Himmel blaa!

Naar vi skal se og kende ret
Gud Faders underfulde Magt,
og fremad skride fro og let
i Universets Pragt!

ER VORE TANKER LEVENDE KRÆFTER, OG TAGER DE FORM?

(Fra »Hjemmet«.)

Skrankerne mellem den synlige og usynlige Verden er forlængst begyndt at falde. Videnskaben regner nu med Kræfter, som man ikke kan se og ikke kan føle, men hvis Tilstedeværelse alligevel betragtes som en uomstodelig Kendsgerning. Vi er t. Eks. trængt ind i Atomernes Verden og har opdaget, at Atomet, der er saa lille, at det ikke kan ses under et Mikroskop, indeholder et helt lille Solsystem — en positiv Kærne, hvorom negative Elektroner bevæger sig i regelbunden Fart og Bane. Det mystiske, usynlige Stof, Ætheren, der menes at

gennemtrænge den hele Verden, baade den organiske og uorganiske, hele det uendelige Rum, indgaar nu ogsaa i videnskabelige Antagelser, og det skønt Æther faktisk aldrig er konstateret. Traadløse Budskaber, hævder man, bæres frem af Ætherbølger, ligeledes Lys og Varme.

Ogsaa hos os selv — hos Mennesket — har man konstateret Evner og Kræfter, hvis Udslag synes i den Grad oversanselige, at Skeptikeren resolut benægter deres Eksistens. Hypnotisme, Clairvoyance og Telepati — Tankeoverføring — er dog forlængst ophøjet til videnskabelige Kendsgerninger, medens Videnskaben endnu staar vaklende og uenig overfor adskillige psykiske Fænomener, hvis Eksistens dog ikke benægtes.

Studiet af disse Fænomener har imidlertid ført til nye og uventede Opdagelser i den usynlige Verden, altsaa den ikkefysiske Verden, som det almindelige Menneske mere aner end forstaar.

Blandt andet mener man nu, at Tanken ligesom den menneskelige Stemme altid danner visse Former eller Figurer. At den menneskelige Stemme gør det, er der forlængst leveret fuldgyldige fysiske Beviser for. Vi har i sin Tid i en Artikel her i Bladet omtalt dette Forhold og vist, hvorledes den samme Tone altid danner den samme bestemte Figur paa en Skive med løst Sand. Det er de Svingninger, Vibrationer, som den menneskelige Stemme foraarsager, der skaber eller danner Figurerne. Sindrigt opsatte, meget fintmærkende Penduler, som sættes i Svingning ved Menneskestemmen, kan ligeledes tegne Stemmefigurer.

Nu er det altsaa, man hævder, at Tanker — ligesom Menneskestemmen — ogsaa skaber Former, og det Former, der paa en mærkelig Maade ligner Stemmefigurerne. Tankeformerne skabes ogsaa paa en lignende — om ikke just helt samme — Maade som Stemmefigurerne. Begge beror paa Vibrationer.

De Svingninger eller Vibrationer, som Tanken fremkalder, begynder imidlertid indefra og udstraales som en mer eller

mindre bestemt Form af forskellig Farve. Tankeformen er dog ikke en flad Figur, saadan som man tegner den, altsaa en Figur med to Dimensioner (Hojde og Bredde) den har ogsaa en tredje Dimension og er altsaa som et lille Legeme, der i et kortere eller længere Tidsrum har sin egen Tilværelse.

Tidligere har man anet saadant noget. Tænk blot paa J. P. Jakobsens poetiske Forkyndelse:

For alle gode Tanker,
de kan slet ikke do,
før endnu bedre Tanker
er spiret af deres Frø. —

Men nu kommer altsaa psykiske Forskere og viser os Tankeformerne og soger at analysere dem rent videnskabeligt, akkurat ligesom Fysikeren undersoger Atomet og dets Elektroner, som intet Menneske har set og aldrig faar at se. Dr. Baraduc i Paris, en anset Videnskabsmand, har under psykiske Eksperimenter ligefrem staaet paa Tærskelen til den usynlige Verden og har været vel paa Vej til at tage gode Fotografier af Tankeformer. Det er sket ved Hjælp af Straaler, der ikke viser sig paa det sædvanlige Spektrum, den hele Proces er imidlertid for indviklet og teknisk til at kunne forklares her. Vi maa nojes med den blotte Meddelelse derom og desuden fremhæve, at Studiet af Tankeformer ligeledes foretages ved Hjælp af visse Menneskers clairvoyante Evner. Skont Videnskaben anerkender og regner med den clairvoyante Tilstand, er der dog meget delte Meninger om de Resultater, der opnaaes ad clairvoyant Vej, hvad i og for sig er ganske naturligt. Det nye vil altid fremavle Modstand, og bevæger vi os paa Grænsen til den usynlige Verden, kan man ikke altid skaffe materielle Beviser for de nye Fænomener. Det er her værd at bemærke, at Tankeformernes Eksistens dog baade bevises ved fysiske — rent materielle Eksperimenter, samt ad psykisk eksperimental Vej, og at ansete Videnskabsmænd borger for deres Eksistens.

To af disse, Dr. Baraduc og Dr. Annie Besant, har dog sær-

lig beskæftiget sig med Tankeformerne og har indsamlet et stort Materiale om dem, hvormed andre Videnskabsmænd nu arbejder videre. Saaledes er man kommen til det Resultat, at følgende tre Regler gælder for alle Tankeformer:

1) Tankens Egenskab bestemmer Tankeformens Farve.
2) Tankens Art bestemmer Formen.
3) Tankens Klarhed og Intensitet bestemmer Tankeformens mer eller mindre skarpt afgrænsede Konturer.

For at kunne forstaa Tankeformen, maa man altsaa i denne Forbindelse være i Stand til at fatte Farvernes Betydning. Lad os antyde det med faa Ord:

Sort betyder Had og Ondskab, Rødt i næsten alle Afskygninger, fra Bjærgrødt til Skarlagen, viser Vrede. (Her kan nævnes, at brutal, hensynsløs Vrede straaler flammerødt fra en mørkebrun Bund, medens ædel Harme har en smuk, klar rød Farve). En klar brun Tone viser Gerrighed, medens en matbrun Farve antyder Egenkærlighed. En tung, graa Farve — ligesom tæt Taage — viser Nedtrykthed, og en bleg, graa Farve Angst og Frygt. Graagrøn Farve antyder Falskhed, og Brungrønt, sædvanligvis plettet med Rødt, viser Skinsyge. Den grønne Farve staar altid for Dygtighed — Personlighed. Hos uudviklede Mennesker er grøntfarvede Tankeformer et Tegn paa nogen Lumskeri eller Snedighed; men hos det højtudviklede Menneske antager grønne Tankeformer et lysende Skær, et Tegn paa, at den, som tænker dem, ønsker at være sine Medmenneskers Tjener og Hjælper. Hengivenhed og Kærlighed viser sig i Tankeformer med de fineste Afskygninger af Rosa og Lyserødt.

Orange er Tegn paa Ærgerrighed, og Gult i alle dets Afskygninger viser intellektuelle Evner. I sin laveste Form, naar Evnerne bruges i selvisk Interesse, antager Tankeformen en plump okkergul Farve, til Gengæld faar Tankeformen et lysende bleggult Skær, naar den stræber efter høje, intellektuelle Formaal. Blaat viser altid religiøs Følelse. Er den blaa

Tankeform isprængt en graalig Tone, vises samtidig Frygt — altsaa Frygt for Guddommen, Frygt for Helvede eller lignende. Den helt azurblaa Tankeform viser den højeste Potens af Inderlighed og Tillid til Guddommen.

Samtidig med, at Tankeformerne kan antage alle mulige Farver, har de som sagt bestemte Former og bestemte, tidt meget ejendommelige og skønne Mønstre. Tankens Art bestemmer disse. Tanken er altsaa en lysende, farvemættet Form, skabt indefra af Vibrationer og i Stand til at udsende Vibrationer. Tænker man daarlige Tanker eller — hvad der jo som oftest er Tilfældet — Tanker, der koncentrerer sig om Ens eget Jeg og egoistiske Formaal — saa vil disse Tankeformer lejre sig som en tæt Sky om Ens Person. Man kan bogstaveligt gaa i en Sky af sine egne mørke Tanker. Inderlige Tanker — Bønner til Eks. — udstraales derimod udefter og udstraales videre. Gode, opløftende Tanker ligeledes. Saadanne Tankeformer gaar Bud viden om og mærkes maaske af Tusinder, maaske kun af nogle faa. Det er med Tankeformer i denne Henseende ligesom med traadløse Budskaber. Disse sidste bæres frem af Ætherbølger i alle Retninger, og hver den, som har et Modtagerapparat, kan opfange dem.

Saadan er det altsaa med gode, opløftende Tanker, ligeledes med Tanker, der er Resultater af intellektuel Anspændelse med Hensyn til abstrakte Ting. En hadefuld, hævngerrig Tanke, der tænkes mod en bestemt Person, kan derimod meget godt, ligesom en Boomerang, for at bruge et billedligt Udtryk — vende tilbage og ramme sin egen Ophavsmand. Ja, dette vil en ond, hadefuld Tanke altid gøre, saafremt den paagældende Person, Tanken udsendes mod, føler sig i Fred med Verden og har sit Sind opladt for Kærlighed til sine Medmennesker. Men er den paagældende Person ogsaa fuld af onde, daarlige Tanker, saa vil den vibrerende Hadets Tankeform ogsaa faa Indpas hos ham.

Saadan hævder Dr. Annie Besant og Videnskabsmanden, Biskop C. W. Leadbeater i deres Bog, »Thoughtforms«, ligeledes W. J. Ross i en Afhandling om Tankeformer i Tids-

skriftet »Bibbys Annual«, der belærer os om, at Tanker ikke, som det gamle Ord siger, er toldfrie. Tværtimod, Tankerne er som levende Kræfter, der — uden man tænker over det — kan have Indflydelse viden om og ikke mindst paa Ens eget legemlige og aandelige Vel. Swett Marden, den berømte amerikanske Forfatter, udtrykker dette kort med Ordene — *Din Tanke er Din Skæbne!*

LIVETS FILOSOFI.

1. PSYKOLOGI.

Udtrykket *Sjæl* betragtes som det mere egentlige og sande, naar vi ved Sjæl i sædvanlig Betydning forstaar det i Bevidsthedslivet og i dettes Ytringer i det legemlige aabenbarede levende Væsen, som overhovedet er det levende og levendegørende i den hele menneskelige Tilværelse.

Ved *Ordet Sjæl* tænker man nærmest paa Jeg'et; men et Jeg kaldes det levende Væsen, for saa vidt der tænkes paa det centrale i Sjælehelheden, der selv bestemmer sig, og véd af sig selv. Jeg'et kan siges at bo og subsisterer i Sjælen, medens denne igen bor og subsisterer i Legemet.

Det er kun det i Bevidstheden ytrende og udviklende Liv hos Mennesket, hvis Natur og Væsen vi i Psykologien skulde have for Øje. Men vi maa straks gøre en betydelig Forskel, idet vi i Menneskets Indre maa skelne mellem a) det egentlige Menneske, b) Mennesket; a) er noget, der gør sig gældende indenfor og kaldes det universelle, hvortil hører de indenfra kommende Ytringer og Virkninger af det algyldige, det uendelige, det evige; b) selve Mennesket, det fysiske, saaledes som det findes her paa Jorden, det mekaniske Menneske, et Redskab i andres Hænder.

Atter heri maa vi fæste Blikket paa det til fælles Grund liggende, der gør Mennesket til Menneske. Vi kommer da til at staa overfor Menneskets Naturhistorie, der benævnes Antropologi, hvor vi specielt har Mennesket for Øje (ikke Menneskene). Her træder mange Ejendommeligheder frem, der dels

hidrører fra Kønsforskelligheder, Race og Folkestammer. Forskelligheder findes mellem Bjærg- og Dal-Beboerne, mellem Slette- og Kyst-Beboerne. Indenfor hver enkelt af disse fremkommer igen Afvigelser, der skabes ved Kampen for Tilværelsen.

Livet er en af en indre Kilde kommende og med en indre Drift fremarbejdende, producerende og under en evig Veksel af Stof reproducerende, organiserende Virksomhed. a) Den producerende, der gaar ud paa en vis bestemt Skabnings Dannelse og Vedligeholdelse formedelst den bestandige Genfrembringelse under et stadigt Stofskifte. b) En vis Grundtype gør sig gældende, der danner sig et af en Flerhed afsondrede Dele Organer bestaaende Hele, i hvilket Livet kommer til at ytre sig i en Flerhed af Former og Funktioner. Livet bliver da Virksomhed, men Virken kan være flere Slags. Vi skelne imellem mekanisk og dynamisk Virken. Mekanisk Virken er det, der udføres ved Vane, Øvelse o. s. v. Dynamisk det, der udføres ifølge Tænkning, Overvejelse, ud af en indre Kilde. Ved Siden af mekanisk Virkning foregaar en kemisk, hvorved de rumopfyldende Ting dannes i Forhold til deres indre Grundbeskaffenhed.

Vi har da: mekanisk, dynamisk, kemisk Virken, og har som Resultat Bevidsthedslivet, det aktuelle Liv, Mulighed for Liv, det saakaldte Vita occulta.

Her er meget, der maa forbigaas, som er af stor Interesse, men rimeligvis bliver for vidtløftigt for Læserne. I Korthed skal berøres Forholdet mellem Sjæl og Legeme. Sjæl, under de jordiske Forhold, er unægtelig paa ethvert Punkt afhængig af Hjernens Tilstand og Forfatning, der udvikler sig i sin Centralisation, danner Sjælen i egentlig fysiologisk Forstand. Det maa erindres, at Hjernen ikke blot under det her indtraadte Vekselforhold mellem det indvortes sjælelige og det legemlige kan være det, fra hvis Side de første Virkninger udgaar.

Sjæleaktionernes Betingethed og Afhængighed af Hjernevirksomheden maa erkendes at være saa specifik, at enhver

bestemt Sjæleaktion har en bestemt Hjerneaktion i Følge med sig. Sjælen har en Præeksistens, det vil sige en Præeksistens i Muligheden, der i denne Henseende kan siges forud at eksistere. Det er Naturen, som gør det muligt, at en bestemt Sjæl med sin bestemte Ejendommelighed under givne Forhold maa fremkomme. Det er Livsvirksomheden, der skaber sig sit Legeme, konstituerer, danner sig i sin subsisterende Sjæl.

2. BIOLOGI.

Systema influxus physici. Universelle, alvirksomme, algyldige, uendelige, evige. Mennesket staar da indgaaende i et bestemt Forhold til hele Tilværelsens konstituerende Principer, og kan herigennem komme til at føle sig i Forhold til Guddommen. Vi finder derfor hos Mennesket en stor Del Livsytringer, saa som Erkendelser, Interesser og Bestræbelser. Dette beviser, at Mennesket er Livets højere Potens.

Denne Menneskets højere Universellitet deles i a) i indgaaende Henseende dets Liv i de hermed forbundne selvhensynsførende Forhold, hvortil knytter sig Sansninger, Interesser i udadgaaende. b) En højere Fremtræden af den individuelle Selvbestaaen, der nærmest viser sig i den med Besindelse forbundne Ransagelsesaand, der sætter Mennesket i Stand til at kalde sig selv til Regnskab og udøve en fri Magt over sig selv. c) I udadgaaende kan han trænge ind til den om ham omgivne Natur og udøve en fri Magt over denne udvortes Natur. Der kan bemærkes til dette: Menneskets Liv i den samme Sfære af Forhold, hvor Dyret ogsaa befinder sig, viser sig i meget, som ikke findes hos Dyrene. Et Objektivitetsforhold til det uendelige og evige, en hel Sfære af Tilværelsesforhold og Tilværelsesfylde. Ved det sidste indvortes, indordnes og indoptages det individuelle Liv, saaledes i det universelle og indorganiseres i et Aandens-Rige.

Sjæl, Jeg og Aand betegner tre Ting.

Sjælen, det levende Væsen betragtet som omfattende i det organiske. Jeg, det samme Væsen betragtet som sig selv bestemmende i og formedelst en Bevidsthed. Aand, levende Væ-

sen med Hensyn til Indoptagetheden i det universelle Aandelighedens Rige, hvori det algyldige hersker.

Dernæst kommer: Mene, Tro og Viden, der alle tre er Arter af Antagelser, medens dog kun de to sidste kunde kaldes Erkendelser.

Menen kunde have større eller mindre Rimelighed og kan stige til Formodning. Tro er derimod en forvisningsfuld eller overbevisningsfuld Antagen, men hvis Grundlag er subjektiv Bevægethed, hvorved fremkommer det Tillidsfulde.

Viden er en endelig Antagen, som optræder objektiv ved Sagen. Her har vi saaledes Erkendelsen.

Naar under vort Livs Udviklingsgang Guds Aand i sin Totalitet skal komme til at leve i os, gaa i et med Verdensfylden som det Centrale i denne, maa allerførst det algyldige i alle sine Momenter træde frem for os i hele sin Herlighed, objektiverende for os, som det tilkommer at blive anerkendt og indoptaget af os, altsaa som vi bør lade det raade, for at det rettelig og fuldkommen kan smelte sammen til en Enhed med vort Jeg. Men herunder og derigennem maa vor personlige og individuelle Vordelse, Dannelse og Uddannelse som en aandelig Skabelse og Fremgang i vort personlige Indre, ordne og organisere sig, at vi paa rette Maade kan leve i og nyde Livet ved at gribe medvirkende ind i den kosmiske Livstotalitet efter at være kommen i rette Grundforhold til det centrale i denne Livstotalitet, og dens oprindelige Ophav og Udgang, altsaa til Guddommen.

3. RESUMÉ.

Nu har jeg efter bedste Evne fremlagt alle de fysiske Egenskaber, som Skaberen har forsynet Mennesket med, og som det er Skaberens Hensigt at vi bruge i hans Tjeneste, da alt det skabte er under den uomstødelige Lov: fortsat Udvikling. Mennesket blev givet fuld Herredømme over sine Egenskaber, det er i Stand til at udvikle disse enkeltvis, de kan tage dem alle, og de kan helt undlade det, hvad jo er det letteste, og som mange foretrækker. Det er jo en Sovepude for det Onde.

Hvad Skaberen har givet Mennesket i Eje (ikke Menneskene) er af et uvurderligt Gode, men parallelt med dette er der en Magt, som er meget omtalt og altid betegnet for at gribe forstyrrende ind i det skabtes Forhold; det er den Ondes Magt. Enkelte vil skildre ham som ogsaa værende i Besiddelse af Skabermagt.

Det fremgaar ikke af noget som helst, at han er i Besiddelse af en saadan Magt, men derimod er han altid parat til at gribe forstyrrende ind. Han vil leve paa andres Bekostning. Han er en Parasit paa det skabte, en Plante, der suger sin Næring af andre Planter.

Vi kommer da til dette Spørgsmaal: Hvorledes kan det forebygges, at det Onde ikke skal forstyrre vort Livsforhold og ødelægge, hvad Skaberen har givet os i Arv? Naar Mennesket bliver klar over Skaberens Lov: *Udvikl alle Dine Evner og Egenskaber;* naar Du holder Dig under Udviklingens Lov, da vil det Onde aldrig kunne skade Dig.

Kærlighed er Skabelsens Grundvold, hele Universets Grundlov. Hvor Kærlighed leves sættes denne Lov i Kraft til at jævne og bringe Harmoni i alle Ting. Lad endelig ikke Livet bygges op paa andres Ruin, da bryder Du de vigtigste af Guds Love. Kærlighedens og Retfærdighedens Love.

Thi der, hvor Gud skal manifestere sig, skal alle de Egenskaber, som han gav det skabte, være i fuld Udvikling og Harmoni. Med de Talenter, vi fik i Arv, maa vi erhverve os andre Talenter.

Undlader vi at benytte vore Evner, lægge os unyttig hen, ja, saa har det Onde fuldstændig Magten over os.

Hvad Du saar, det vil Du høste.

Ja, saadant er Livet; som Du ser i 1. Afsnits Begyndelse er der ikke en Egenskab, som Du kan tænke Dig kan være til Nytte for Mennesket, uden den er givet ham.

Pris Din Skaber!

Lad mig ikke beskæmme Dig, Fader, som sætter Ære i Dine Børn. Gud venter at faa sine Blomster tilbage af Menneskets Haand.

P. L. Olsen.

BARNDOM.

Motto: 18de Kap. af Matthæus Evangelium.

Hvad er Du, Barndom? Er Du et Digt?
Er Du en Famlen med Ord og med sligt —?
Drømme og Fabler? Et Liv i Fryd?
Hvor Barnelatter er dybest Lyd?

Nej, Du er mere. Du er al Tid.
Kampen for Brødet, i Fest og i Flid.
Du er den fagreste Ting, der er til,
selve den farvede Hverdags Spil.

At leve er sødt som et Æventyr.
Fagre er Skove og Fjorde og By'r.
Der er en Drøm i hver Ting, der er skabt.
Svinder Din Barndom, er Drømmen tabt.

Dertil er Livet: At glædes ved Alt,
ogsaa de Stjerner, der styrted og faldt
dybt i vor Undren, en grusom Drøm —,
der gjorde vor Tanke dybere om.

Saa er min Verden, højtidelig skøn,
skælvende, skiftende, hvid, og saa grøn —.
Visnende Blade bærer dog Kraft,
til kommende Knopper af Stammernes Saft.

Emil Bønnelycke i »Skive Folkeblad«.

INDHOLD

Udgivet og forlagt af CARL E. PETERSON, Korsgade 11, Kbhvn. N.
Trykt hos F. E. Bording (V. Petersen).